

Joan-
Lluís
Lluís

71
Articles

Twitter
[@JoanLluísL](#)
[Lluis](#)

Lluís Llach, el Camp Nou i una fam de trenta anys

El 6 de juliol de 1985, avui fa trenta anys, Lluís Llach cantava al Camp Nou. Recordar aquest aniversari pot semblar una mica superflu ja que fet i fet la seva celebració va tenir lloc el 29 de juny del 2013, dia del 'Concert per la llibertat' organitzat per Òmnium Cultural també al Camp Nou. Tanmateix, l'aniversari s'escau avui i, doncs, avui no és un dia qualsevol.

Catalunya, estiu del 1985. Jordi Pujol encara no ha arribat a la meitat del seu segon mandat; fa pocs mesos que Salvador Espriu ha deixat de mirar aquesta terra; Joan Margarit posa el punt final a 'Mar d'hivern', que al desembre següent guanyarà el premi Carles Riba; per les carreteres floreix el cartell 'Hem fet el cim' pagat per Caixa de Barcelona per celebrar que un grup d'alpinistes catalans, liderats per Òscar Cadiach, ha aconseguit d'arribar a dalt de l'Everest; aquí com gairebé arreu del món es cantusseja 'We Are The World'. I jo, amb vint-i-dos anys acabats de fer, vaig al Camp Nou a escoltar Lluís Llach.

I enmig d'aquella borrasca vaig comprendre que la gent

que tenia al voltant meu no era un públic sinó un poble.

Evidentment, parlar del fet que anés a aquest concert, amb unes cent mil persones i escaig més, pot semblar un simple exercici de narcisisme. Si en parlo, però, és perquè crec que és bo i necessari de recordar que no va ser només un concert, va ser un esdeveniment polític, cultural, emocional i intel·lectual de gran magnitud. I perquè em pregunto quantes persones van sortir d'aquell concert canviades, com jo vaig sortir-ne canviat. Estiu del 1985: res no semblava més fora de l'abast del catalans que la independència del seu país, però diria que aquell concert va ser com la primera macromanifestació catalanista després de la restauració de la democràcia, com un antecedent llunyà però al capdavant evident de tot allò que ha anat passant en aquest tros de segle XXI. Si més no, jo, en aquells anys, tan ignorant de tantes coses de la vida política i cultural de Catalunya, vaig viure aquell concert com un punt de no-retorn; em pregunto quant hauria trigat a evolucionar amb relació a Catalunya si no hagués aconseguit comprar l'últim bitllet de l'últim

autocar que sortia de Catalunya
Nord cap al Camp Nou.

Era molt ignorant i anar a escoltar
Lluís Llach a Barcelona era un acte
de fan, de fan i prou. Però tot i ser
tan ignorant recordo nítidament com
ben aviat, abans mateix que
comencés el concert, vaig copsar
que aquella nit Lluís Llach era un
pretext per a explicar una història del
qual ell era, tan sols, el nom més
conegut. No era Lluís Llach al Camp
Nou, era Catalunya al Camp Nou,
els Països Catalans al Camp Nou.
Una borrasca indescriptible i, per mi,
imprevisible al Camp Nou.

Avui fa trenta anys justos que
se'm va obrir la fam. Espero
poder començar a sadollar-la
ben aviat.

I enmig d'aquella borrasca vaig
comprendre que la gent que tenia al
voltant meu no era un públic sinó un
poble i, en el xoc amorós i tel·lúric
d'aquella nit, se'm va imposar
l'evidència que un poble capaç de
reivindicar-se d'aquella manera
havia de ser un poble lliure. El 6 de
juliol de 1985 vaig entrar al Camp
Nou com a jove catalanista i vaig
sortir-ne com a jove independentista.
Estic segur que no vaig ser l'únic
que va viure aquest canvi, i és un
fenomen que amb tota certesa s'ha
anat repetint els Onze de Setembre
d'aquests darrers anys, i que es
repetirà a la propera Diada. La fam
de llibertat, sobretot quan és joiosa i
emotiva, és encomanadissa. Pel que
fa a mi, avui fa trenta anys justos
que se'm va obrir la fam. Espero
poder començar a sadollar-la ben
aviat.